

ciálních a konkurenčních, že otázka mezd měla jím býti autoritativně upravena právě proto, aby se čelilo sociálním bojům mezi zaměstnanci a zaměstnavateli, a že se mělo jím předejítí též konkurenčním bojům mezi jednotlivými zaměstnavateli, a že proto byl stanoven dotčeným vládním nařízením po dobu jeho působnosti jednak zákaz výpovědi hromadných smluv dnem jeho účinnosti platných v otázce mzdové (§ 1), jednak zákaz snížení mezd pod míru hromadných smluv individuální smlouvou mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem sjednanou. Zakázáno-li, že po dobu platnosti tohoto nařízení nemůže býti jednotlivou smlouvou ujednán nižší plat než ve smlouvě hromadné, zahrnuje ono ustanovení, hledí-li se na jeho účel a smysl, též zákaz, že po účinnosti dotčeného vládního nařízení nesmí býti dále ani snížen plat dřívější individuální smlouvou platně ujednáný a nedosahující ani výše hromadnou smlouvou stanovené, a to ani se souhlasem zaměstnance, a taková jednotlivá smlouva o dalším snížení platu je neplatná podle obdoby (§ 4 vlád. nař. č. 89/1935 a § 7 obč. zák.) a že na její místo nastupuje příznivější ustanovení dřívější dohody mzdové.

Nižší soudy vycházejíce z jiného právního nazírání na věc, nezjistily, že usnesení valné hromady ze dne 24. dubna 1935 bylo oznámeno žalobci, a zda se přijetí této nabídky nestalo již před 30. dubnem 1935, kdy vlád. nař. č. 89/1935 Sb. z. a n. nabylo účinnosti, což je významné proto, že do toho dne mzdová otázka mohla býti platně upravena dohodou stran. Byla-li však nabídka žalovaného družstva žalobcem přijata teprve dne 30. dubna nebo ještě později, je neplatná a žalobce měl by pak nárok na rozdíl 20 Kč, o který jeho plat byl snížen, a to podle žalobní žádosti nanejvýše za 88 týdnů, t. j. celkem na 1.760 Kč. Jinak však není žalobní žádost důvodná.

Čís. 16694.

Doručení žaloby (§ 106 c. ř. s.) řízené na firmu (akciovou společnost) jejímu úředníku se nestalo řádně, nebyla-li poštovní plná moc, podle níž byl úředník zmocněn i k přijímání zásilek civilních soudů, které jest podle zákonných předpisů doručovati do vlastních rukou adresátových, podepsána všemi osobami oprávněnými k znamenání žalované firmy. Nezáleží na tom, že poštovní úřad přijal vadnou poštovní plnou moc.

Nenabyly-li v takovémto případě osoby oprávněné zastupovati firmu vědomosti o žalobě, je řízení provedené o žalobě zmatečné (§§ 477 č. 4, 503 č. 1 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 8. února 1938, Rv I 1071/37.)

Žalobce se na žalované akciové společnosti »G.« v L. domáhal zaplacení 23.300 Kč s příslušenstvím z důvodu náhrady škody pro ne-

přihlášení k pensijnímu pojištění. K roku ustanovenému k ústnímu jednání na den 26. července 1935 se za žalovanou nikdo nedostavil. K návrhu dostavivšího se žalobceva zástupce soud první stolice uznal podle žaloby rozsudkem pro zmeškání. Odvolací soud zamítl odvolání žalované společnosti, pokud uplatňovalo zmatečnost rozsudku podle § 477 č. 4 c. ř. s., ve věci až na příslušenství zažalované pohledávky potvrdil napadený rozsudek.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a rozsudek soudu první stolice i s řízením jím předcházejícím pro zmatečnost a uložil soudu první stolice, aby o věci dále jednal a znova rozhodl.

Důvody:

Bylo zjištěno, že zásilka obsahující žalobu a obsílku, adresovaná na žalovanou akciovou společnost, byla doručena úředníkovi této společnosti E-ovi, pro kterého byla u poštovního úřadu v Ch. uložena poštovní plná moc ze dne 27. dubna 1928, aby přijímal mezi jinými též vyřízení soudů civilních, která podle platných zákonných předpisů jest doručovati do vlastních rukou adresátových, dále že plnou moc tuto podepsal Kurt B. jako zmocnitel za firmu sám bez dodatku označujícího prokuru a že Kurt B. měl toliko kolektivní prokuru od žalované. Poněvadž první soud zjistil, že na poštovní plné moci byla vyznačena firma s podpisem skutečného prokuristy, není podpis neúčinný pro nedostatek dodatku označujícího prokuru, bylo však třeba podpisu kolektivního.

Podle § 114 č. 5, lit. a), poštovního řádu (nařízení ministerstva obchodu z 22. září 1916, č. 317 ř. z.) jest na poštovním úřadě, aby se při převzetí plné moci přesvědčil, zda zmocnitel jest oprávněn k udělení takovéto plné moci; firmy zapsané v obchodním rejstříku musí na požádání předložit výtah z obchodního rejstříku nebo soudní potvrzení o osobách k znamenání firmy oprávněných. Řečeného předpisu poštovní úřad nedbal, když prokurista Kurt B. poštovní plnou moc podepsal jen sám. Nebyla-li však tato plná moc řádně podepsána oprávněnými osobami, nebyla řádně vystavena a doručení, jež se dalo na základě takové vadné plné moci, neodpovídá předpisu § 106 c. ř. s. a § 19 zák. č. 131/1931 Sb. z. a n.

Ustanovení čl. 42 a 53 obch. zák. ani čl. 47 obch. zák. se netýkají dotčených předpisů poštovního řádu. Předpisy poštovního řádu jen doplňují ustanovení obchodního zákona (čl. 235 obch. zák.), takže toliko v určitých případech poštovním úřadem upravených není třeba jinak předepsaného doručení zákonným zástupcům firmy. Ovšem doručení žaloby, jež se stalo způsobem nezákonným samo o sobě ještě neodůvodňuje zmatečnost podle č. 4 § 477 c. ř. s., již žalovaná jediné uplatňuje. Podle ustáleného rozhodování nejvyššího soudu (Sb. n. s. č. 4811, 8900, 12375) neodůvodňuje nezákonný postup při doručování sám o sobě zmatečnost podle č. 4 § 477 c. ř. s., pokud žalovaný přes tento

nezákonný postup mohl před soudem jednati. V souzené věci byly žaloba i obsílka na den 26. července 1935, — což soud dovolací podle § 509, odst. 3, c. ř. s. a § 35, odst. 2, zák. č. 131/1921 Sb. z. a n. dal výsledkem Arnošta E. vyšetřiti a má za zjištěno, — obvyklou obchodní poštou zaslány pražské úřadovně žalované firmy ve sběrné zásilce, není však osvědčeno, kdy a komu byly tam doručeny a zdali tudíž byla žalované firmě dána včas možnost jednati před soudem. Nebezpečí postupu při zasílání žaloby a obsílky do Prahy nejde na vrub žalované firmy, když byl postup při doručování soudní zásilky již od prvopočátku nezákonným, takže nenabyla oprávněnými osobami vůbec vědomosti o ní a tudíž se ani nemohla postarati o to, aby něco o jejím zastoupení u soudu bylo zařízeno. Proto je tu zmatečnost podle § 477 č. 4 c. ř. s.

Čís. 16695.

Vliv zcizení majetku, nabytého jednáním odporovatelným podle odpůrčího řádu, na obsah odpůrčího nároku.

Jestliže již v době podání odpůrčí žaloby a před povolením poznámky této žaloby byly nemovitosti získané odporovatelným jednáním připsány jiné osoby, nepomíjí tím sice odporovatelnost právního jednání, avšak odporující věřitel jest oprávněn domáhati se jen peněžité náhrady.

Podle odpůrčího řádu lze právnímu jednání sjednanému na oko (§ 916 obč. zák.) odporovati jen za podmínek odporovatelnosti vytčených v §§ 2, 3 a 4 odp. ř.

Osobou blízkou ve smyslu § 5 odp. ř. jest i bratr zemřelé manželky dlužníkovy.

(Rozh. ze dne 8. února 1938, Rv II 42/37.)

Kupní smlouvou ze dne 4. února 1932 prodali žalovaní manželé František a Štěpánka B. společně žalovaným P. Františku K. a Dr. P. Bartoloměji K., bratrům zemřelé první manželky žalovaného Františka B., svoji ideální polovici domku č. 90 ve V. a pozemky ve vložce č. 259 a žalovaný František B. mimo to celý pozemek ve vložce č. 281 ve V. do rovnodílného spoluvlastnictví za 20.000 Kč a kromtoho si prodávající vymínili pro sebe na odprodané polovici domku bezplatné, doživotní užívání jedné světnice a kuchyně, jednoho chléva a v menším chlévě oddělení pro vepřový dobytek, dále společné užívání dvoru a studny, k všem vymíněným místnostem a místům volný příchod a odchod, příjezd a odjezd a konečně doživotní a bezplatné užívání odprodané polovice pozemků. Podle řečené kupní smlouvy bylo pak vloženo na uvedené nemovitosti vlastnické právo pro žalované P. Františka K. a Dr. P. Bartoloměje K. a shora uvedené služebnosti užívání ve prospěch žalovaných manželů Františka a Štěpánky B. Proti žalobě, již se žalobce proti žalovaným manželům Františku a Štěpánce B. pro nedobytnou vy-